

EEN TIP VAN DE SLUIER

Eerder verschenen in de reeks De Waal & Baantjer:

Een Rus in de Jordaan
Een lijk in de kast
Een dief in de nacht
Een schot in de roos
Een rat in de val
Een mes in de rug
Een licht in de duisternis
Een wolf in schaapskleren

De Waal & Baantjer

Een tip van
van de sluijer

Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

© S.P. de Waal & A.C. Baantjer, 2013
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2013
Omslagontwerp: Evert-Jan Hielema / XLent Hilversum
Omslagfoto: Simon de Waal
Foto auteurs: © Kenny Nagelkerke
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 1870 9

NUR 331

www.simondewaal.com
www.dewaalenbaantjer.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Hoofdstuk 1

De Brouwersgracht zuchtte en steunde onder de felle windvlagen, die zo hard waren dat er kleine golven door het donkere water joegen. Peter van Opperdoes kreeg de deur van zijn huis maar met moeite dicht, alsof de wind hem ervan wilde weerhouden om de straat op te gaan. Het was dan ook typisch een avond om binnen te blijven, maar Van Opperdoes voelde daar niets voor. Hij draaide de deur stevig op slot en keek om zich heen. Voor zover hij kon zien was de gracht uitgestorven. Geef de mensen eens ongelijk, dacht hij. Naast de gure wind was er voor vanavond ook nog pittige regen voorspeld. Aangenaam was het niet, maar hij wilde even een stuk wandelen en de wind door zijn hoofd laten waaien, voordat hij zijn bed in dook.

Peter van Opperdoes en zijn collega Jacob hadden een druk weekend achter de rug, met een vreemde zaak die uiteindelijk helemaal geen zaak bleek te zijn. Een ongeruste Amerikaanse moeder had gebeld met de mededeling dat haar zoon in Amsterdam spoorloos verdwenen was, maar na lang zoeken hadden ze hem uiteindelijk teruggevonden op de zolderkamer van een louche, illegaal hotel in de binnenstad. De jongen zat met grote ogen weggedoken in een ver en donker hoekje, en was ervan overtuigd dat er enorme spinnen in de kamer zaten, die hem zouden aanvallen zodra hij bewoog.

Van Opperdoes had een warme hand op zijn schouder gelegd. ‘Het komt allemaal goed, let maar op,’ stelde hij hem

gerust. ‘Jacob, jaag jij die spinnen even weg.’ Jacob keek hem verbaasd aan, maar Van Opperdoes maakte een gebaar. ‘Doe maar even. Jaag ze maar weg. Kijk, daar zit er eentje.’

De oude rechercheur wees in een donkere hoek, en toen begreep Jacob wat zijn collega bedoelde. Hij was dansend, springend en schreeuwend door de zolder gelopen, wild met zijn armen zwaaiend en ‘boe, boe’ roepend. Bij elke hoek van de grote kamer zei hij heel hard ‘kssst’, en hij had de spinnen zogenaamd verjaagd. Van Opperdoes moest zich omdraaien om niet in lachen uit te barsten.

De Amerikaanse jongen, bij wie de hallucinerende paddenstoelen gelukkig inmiddels begonnen uit te werken, ging langzaam rechtop zitten en keek met grote ogen om zich heen. ‘Ze zijn weg...’ stamelde hij.

Van Opperdoes pakte hem zachtjes bij de arm en nam hem mee naar de trap. ‘Mooi zo. En nou snel naar beneden jij.’

De jongen knikte en omhelsde Van Opperdoes en daarna Jacob alsof hij hen nooit meer wilde loslaten.

‘Jaja... laat maar. Het is al goed...’ bromde Jacob.

Jacob was inmiddels uitgelachen en pakte de paddenstoelen, waardoor de jongen zo paranoïde was geworden, van hem af. Ze namen de Amerikaan mee naar het bureau, waar hij onderzocht werd en zijn moeder kon bellen.

Het zoeken naar de vermiste jongen had maar liefst twee dagen en twee nachten geduurd. Maar je kon nu eenmaal geen risico nemen, voor hetzelfde geld was er iets ernstigs gebeurd. Hoe vaak was het wel niet voorgekomen dat ze naar een vermiste zochten, en hem of haar uiteindelijk in een heel wat vervelender situatie aantroffen.

Ook al hadden die twee dagen en nachten er flink ingehakt

bij Peter van Opperdoes, hij wist dat hij niet kon slapen voordat hij naar buiten was geweest. De wind leek even af te nemen, alsof hij moest inademen voor de volgende vlag over de gracht, die de bomen deed krommen en de ramen liet rammelen. Nou, vooruit maar, dacht Van Opperdoes, en hij dook voorover tegen de wind in de gracht op, in de richting van de brug. Het leek werkelijk alsof de wind de vermoeidheid uit zijn hoofd blies, want met elke stap werd hij rustiger en helderder. Straks kan ik heerlijk in slaap vallen, dacht hij. Die wind doet me goed.

Van Opperdoes had nooit een hekel gehad aan koud of guur weer. Amsterdam is mooi in elk jaargetijde, vond hij. Zelfs nu, in de eerste flinke najaarsstorm van het jaar, zag de Jordaan er prachtig uit, al deed de storm er alles aan om het onguur en onaantrekkelijk te maken.

De oude rechercheur kwam bij de hoek met de Prinsengracht, waar het aloude café Papeneiland glinsterde in de duisternis. Een zacht, warm licht straalde vertrouwenwekkend naar buiten, om de klanten naar binnen te lokken. Toch had de wind gewonnen, want er zat niemand.

Carlo, de trouwe barman van het café, zag Van Opperdoes voorbijlopen en stak enthousiast zijn hand op, maar vrijwel meteen fronste hij en gebaarde driftig dat Van Opperdoes naar binnen moest komen.

Van Opperdoes deed de deur open en liep naar de bar. ‘Wat is er?’

Carlo keek samenzweerderig om zich heen, als om te kijken of er niet toevallig toch iemand in het café zat die hij op de een of andere manier over het hoofd had gezien. Toen dat niet het geval bleek, wees hij op een van de stoelen voor de bar. ‘Ga zitten.’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Wat doe jij geheimzinnig? Is

er weer een Amerikaanse president langs geweest?

Carlo glimlachte en keek onwillekeurig even naar de ingelijste bedankbrief die oud-president Bill Clinton hoogstpersoonlijk naar Papeneiland had gestuurd, nadat hij onverwacht op bezoek was geweest in het kleine café op de hoek en had genoten van de zelfgebakken appeltaart. ‘Nee, dit keer niet.’

‘Wat dan?’

‘Iemand vroeg naar je, vanavond. Of ik wist waar je woonde.’

Van Opperdoes fronste. ‘Waarom?’

‘Dat zei hij niet. Maar hij wist dat je hier ergens in de buurt woonde en hij wilde weten waar precies.’

Van Opperdoes ging nu aan de bar zitten. Hij werd er niet direct ongerust door, maar wilde toch wat meer weten. ‘Hoe zag hij eruit?’

Carlo glimlachte. ‘Niet als een moordenaar die naar je op zoek is.’

‘Nou, dat is al een hele geruststelling. Jij weet wel hoe de gemiddelde moordenaar eruitziet.’ Van Opperdoes’ toon was luchtig. Hij kon zich niet voorstellen dat iemand hem naar het leven stond – al kon je het nooit helemaal zeker weten.

Carlo keek de rechercheur misprijzend aan. ‘Zit je me nou in de maling te nemen? Ik wil je alleen maar waarschuwen.’

‘Ik weet het, Carlo,’ sprak Van Opperdoes sussend. ‘Wat voor een type was het?’

‘Tja, ehh... ergens in de veertig, denk ik. Meer een soort zakenman dan een crimineel eigenlijk. Voor zover je tegenwoordig het verschil nog ziet.’

Van Opperdoes zweeg en keek naar de deur van het café, die onheilspellend heen en weer schudde door de windvlagen. Op de ramen werden de eerste spetters zichtbaar van

een ongetwijfeld hevige regenbui. Binnen een paar seconden werden de spetters stralen en klonk een onheilspellend gemommel over de gracht, dat de eeuwenoude ruiten van het café deed trillen.

‘Wees maar niet bang,’ zei Carlo. ‘Dit pand staat er al sinds 1642 en heeft wel ergere stormen doorstaan in al die eeuwen.’

‘Klopt. Ik zat alleen te denken wat ik zou gaan doen. Voorlopig blijf ik maar even zitten. Wind vind ik niet erg, maar nat worden...’

De eerste stromen regen liepen inmiddels van de brug af, de gracht op. Van Opperdoes dacht na. Wie zou er naar zijn privéadres op zoek zijn... en wat zou diegene van hem willen? Iemand die hem iets aan wilde doen, zou ongetwijfeld niet zo opzichtig naar hem rondvragen. Hij wees naar de ouderwetse, zwarte telefoon die achter Carlo stond. ‘Mag ik even bellen?’

‘Natuurlijk...’

Carlo zette de telefoon op de bar neer en Van Opperdoes draaide het nummer van Bureau Raampoort.

‘Bureau Raampoort, voor al uw ondergelopen kelders. Met Rozenbrand spreekt u.’

‘Jan, met Peter van Opperdoes. Is het zo erg?’

‘Heb je al naar buiten gekeken? De telefoontjes gaan zo binnenstromen.’

Het bleef even stil.

‘Snap je ’m? Binnenstromen. Het regent telefoontjes.’ Jan Rozenbrand had er lol in, dat was duidelijk.

Van Opperdoes glimlachte. ‘Ik snap ’m, Jan. Heel grappig. Maar luister eens... heeft zich vanavond iemand bij jou gemeld die op zoek was naar mij?’

‘Nu je het zegt... ja. Een man kwam vragen of jij er was. Maar je was er niet, dus dat heb ik hem gezegd. Morgen maar even proberen, zei ik.’

‘En toen?’

‘Toen is hij weggegaan. Hij leek een beetje van slag. Ik vroeg nog of ik hem kon helpen, maar nee... hij liep gewoon weg, zonder verder iets te zeggen.’

‘En waar ging het om?’

‘Geen idee, dat zei hij dus niet.’

Een bliksemflits verlichtte het oude interieur van Papeneiland, na een halve seconde gevolgd door een enorme donderslag.

‘Ik ga je ophangen, Van Opperdoes, tenzij je nog iets interessants hebt. Alle lampjes van de telefoon beginnen te knipperen. De Jordaan is bang van het onweer.’

‘Ik heb niets meer. Sterkte, Jan.’

Van Opperdoes gaf de telefoon terug aan Carlo, die hem vragend aankeek.

‘En? Wist hij wat?’

Van Opperdoes schudde zijn hoofd. ‘Ook niets.’

Carlo zette een kop koffie neer op de bar. ‘Of slaap je dan niet?’

Van Opperdoes keek even naar buiten, waar de regen alleen maar heftiger werd en de bliksemschichten elkaar nu snel opvolgden. ‘Ik denk dat er van slapen de eerste uren toch niet zoveel komt.’

Even werd het stil. Zo stil, dat zowel Van Opperdoes als Carlo naar de ramen keek, en zich verwonderd afvroeg waarom ze nu ineens niets meer hoorden. De regen bleef echter onverminderd doorgaan. Alle lichten in Papeneiland gingen een fractie van een seconde uit en toen meteen weer aan. Buiten was het donker. De lantaarns op de gracht doofden, waarna een enorme bliksemschicht de hele Jordaan in een fel licht zette. Het licht, dat door alle ruiten van het café naar binnen flitste, onthulde een sinister, donker silhouet voor

de ramen stond en zwigend naar binnen keek. Zelfs Carlo, de onverstoorbare barman die toch al heel wat had meegeemaakt, deed onwillekeurig een stapje achteruit.

‘Dat is hem...’ mompelde hij.

Van Opperdoes probeerde te zien wie er buiten stond, maar slaagde daar niet in. De man had de capuchon van zijn jas omhoog geslagen, waardoor zijn gezicht moeilijk te ontwaren was. ‘Dat is wie?’

Carlo slikte. ‘Die man, die naar jou op zoek was. Maar nu ziet hij er heel anders uit.’

De man die buiten stond boog zich iets naar voren, zodat hij beter naar binnen kon kijken.

‘Hij is veel enger nu.’ Carlo fluisterde bijna.

‘Ach, kom op... het is maar gewoon een man.’ Meteen toen Van Opperdoes dat zei, rommelde het buiten.

‘Denk je?’

Heel even leek het of de oude rechercheur aarzelde. Maar toen stond hij op en liep naar de deur van het café. ‘Natuurlijk.’ Hij trok de deur met wat moeite open en keek naar de man, die nog steeds voor het raam stond. Langzaam draaide de capuchon zich in de richting van Van Opperdoes, die de koude wind en regen op zijn gezicht voelde.

‘U zocht mij?’ vroeg Van Opperdoes.

De man knikte en liep langzaam naar hem toe. ‘Als u Van Opperdoes bent?’

‘Dat ben ik. Waarom zoekt u mij?’

Van Opperdoes moest toegeven dat de donkere gestalte die langzaam op hem af kwam, omgeven door bliksemflitsen en diepe, donkere donderslagen, toch wel indruk op hem maakte. Maar op datzelfde moment klonk de stem van de overleden vrouw van Van Opperdoes in zijn hoofd. De stem, die hij altijd kon vertrouwen en die hij zo intens miste.

‘Er gebeurt niets...’ fluisterde zijn vrouw.

De man deed zijn capuchon af, zodat Van Opperdoes zijn gezicht kon zien. Inderdaad, dit was geen moordenaar. Dit was een man die hulp zocht.

‘Meneer Van Opperdoes... ik was naar u op zoek. Men zei me dat u een bijzondere rechercheur bent. Een goede rechercheur. Ik heb u nodig.’

‘En dat kon niet even wachten? Ik zou morgen weer op het bureau zijn.’

De man haalde zijn schouders op. ‘Ik heb geen idee. Ik weet niet meer waar ik aan toe ben. Ik weet alleen dat... nou ja...’

De man stopte met praten.

‘Ja?’ drong Van Opperdoes aan.

‘Ik heb een tip gekregen. Of eigenlijk was het meer een soort waarschuwing. Er is namelijk iemand ingehuurd om mij te vermoorden.’

Hoofdstuk 2

Peter van Opperdoes nodigde de man uit om binnen te komen. Die knikte kort en liep het café in, waar Carlo zwijgend naar boven wees. Daar was een kleine kamer, die gebruikt werd voor vergaderingen of feestelijke bijeenkomsten.

De man liep de trap op en nam plaats aan de tafel. Van Opperdoes volgde, ging tegenover hem zitten en keek de man intussen onderzoekend aan; hoe hij ging zitten, hoe hij zijn jas uitdeed en zorgvuldig over de stoel hing, hoe hij bewoog en hoe hij Van Opperdoes aankeek... hij nam het in een paar seconden in zich op – alles kon belangrijk blijken.

Carlo had gelijk gehad, dacht Van Opperdoes. Dit was geen moordenaar. Eerder misschien een zakenman, maar dan wel een waar je rekening mee diende te houden. Hij kreeg het idee dat deze man geen tegenspraak duldde, of sterker nog, dat deze man gewend was om altijd zijn zin te krijgen.

Van Opperdoes verbrak de stilte. ‘Goed, laten we dan maar met het begin beginnen. Wie bent u, en waarom komt u speciaal naar mij toe? Als het erom gaat dat men u wil vermoorden...’ – hij maakte een breed gebaar – ‘dan kunt u echt bij elke rechercheafdeling terecht.’

Er gleed een goedkeurende blik over het gezicht van de man. ‘Kijk, dat hoor ik graag. Ik snap meteen waarom men me u heeft aangeraden. Mijn naam is Bob Pals. Robbert Pals officieel, maar Bob is mijn roepnaam. Ik ben getrouwd, ik heb een dochter en een eigen bedrijf.’

Hij zweeg even, alsof hij wachtte op de vraag wat voor een

bedrijf hij had, maar Van Opperdoes zei niets.

‘Ja... goed. Waarom ik naar u toe kom, wilde u weten? Simpel, zoals ik al zei werd mij verteld dat u een van de beste rechercheurs bent. En als je zo’n probleem hebt als ik, dan wil je je verhaal niet kwijt aan een... met alle respect... omhooggevallen parkeercontroleur.’

Van Opperdoes kon een kleine glimlach niet onderdrukken. ‘Ik kan u verzekeren dat er in Amsterdam alleen maar hele goede rechercheurs rondlopen.’

‘Ik neem het meteen van u aan als u dat zegt. Maar dan heb ik toch het liefst de beste van die hele goede. Daarom ben ik gaan rondvragen bij wat kennissen van me.’

‘Ik kan u niet garanderen dat ik dat ben. Ik wil naar u luisteren en dan kunnen we daarna beslissen wat we gaan doen. Mocht ik u kunnen helpen, dan zal ik mijn uiterste best voor u doen.’

Bob Pals knikte tevreden. ‘Dat is waar ik op hoop.’

Er klonk een klein kuchje onder aan de trap. Van Opperdoes stond op en keek naar beneden, waar hij Carlo zag staan.

‘Ik wil niet storen, maar willen jullie misschien iets drinken? Koffie? Of iets sterkers, voor de schrik?’

Van Opperdoes keek vragend naar Pals.

‘Koffie graag. Zwart.’

‘Twee koffie graag, Carlo.’

Carlo schuifelde weg en ging verse koffie zetten.

‘Dus er is iemand ingehuurd om u te vermoorden, zei u.’

Pals zuchtte. ‘Dat is wat ik zei ja. Zo is het mij namelijk ook verteld.’

‘Door wie?’

Pals hief zijn armen. ‘Geen idee, meneer Van Opperdoes. Ik werd gebeld. Iemand wilde dringend een afspraak met

mij maken. Nou doe ik dat over het algemeen niet zo snel, maar deze man... Hij drong erg aan, zeg maar. Hij zei dat het om een zaak van leven of dood ging. Ik raakte geïntrigeerd en maakte een afspraak. Het leek wel een film: ik ontmoette hem in het donker, 's nachts, bij de havens in Oost. Daar waar die grote cruiseschepen aanleggen. Ik stond te wachten en toen kwam hij aanlopen. Gewoon een man... veel meer kan ik me er niet van herinneren. Hij vertelde me dat ik uit moest kijken. Hij had gehoord dat er gezocht werd naar iemand om mij te vermoorden.'

'Een huurmoordenaar?'

Pals schudde zijn hoofd. 'Ik wéét het niet. Zoiets ja. Inmiddels zou iemand zelfs al een opdracht hebben gekregen om mij te vermoorden.'

'Wat weet u van die man? De man met wie u die afspraak had, bedoel ik.'

'Hij is rond de dertig. Een Nederlander. Hij klonk als een Amsterdammer, zelfs. Het was allemaal... ik heb niet op kleding gelet en zo. Dat had ik waarschijnlijk wel moeten doen. Maar ik was erg gespannen, te veel onder de indruk. Het ging allemaal zo snel... als in een soort roes. Misschien was ik ook wel bang.'

'Dat snap ik, dat is ook helemaal niet raar,' stelde Van Opperdoes hem gerust. 'Hoe noemde hij zichzelf?'

'Sorry, hoe bedoelt u dat?'

'Als iemand opbelt, dan zegt diegene meestal: u spreekt met die of die... en dan volgt de boodschap.'

'Ah, op die manier...'

Pals zweeg omdat Carlo de trap op kwam met de koffie, die hij omstandig voor de twee mannen op tafel zette. Hij keek even naar Van Opperdoes, en toen naar Pals, voordat hij wegging. Carlo wilde zeker weten of alles wel in orde was.

Van Opperdoes luisterde naar het geluid van het weer. Nog steeds rommelde de donder en klonk de enorme regenval. Het weer droeg op een macabere wijze bij aan de ontmoeting tussen de rechercheur en Bob Pals.

‘Om terug te komen op uw vraag...’ hervatte Pals zijn verhaal, ‘hij noemde zich Frits. Maar dat zegt natuurlijk helemaal niets. Ik zou in zo’n geval ook mijn echte naam niet gebruiken.’

‘Frits. Geen achternaam?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Ik stel die vragen, omdat ik de dingen zeker wil weten. Dat begrijpt u hopelijk wel.’

‘Natuurlijk.’

Van Opperdoes dacht een seconde na, voor hij de volgende vraag stelde. ‘Hoe kwam Frits aan die informatie?’

‘Dat zei hij niet. Hij wilde het niet zeggen, omdat dat volgens hem niet ter zake deed.’

‘Voor mij natuurlijk wel. En ik ben ook heel benieuwd waarom Frits u heeft benaderd.’

‘Dat was natuurlijk ook het eerste wat door mij heen schoot,’ gaf Pals toe. ‘Het kan een volkomen kulverhaal zijn. Of het begin van een afpersing. U weet ook wel dat er grote criminelen zijn die deze methode toepassen. Eerst een slachtoffer bang maken, en hem dan bescherming aanbieden.’

Van Opperdoes knikte langzaam. ‘Het is een bekende tactiek. Maar voor deze tactiek is er één voorwaarde essentieel.’

Eén wenkbrauw van Pals ging licht omhoog. ‘En die voorwaarde is?’

Van Opperdoes boog zich voorover naar de man tegenover hem. ‘Dat het slachtoffer daadwerkelijk gelooft dat iemand hem wil vermoorden. Of... met andere woorden... dat het slachtoffer een slecht geweten heeft. Als hij niet bang is

valt er niets te beschermen, en dus ook niets af te persen.’

‘In dat geval kan ik u geruststellen. Frits heeft niet om geld gevraagd, of bescherming opgedrongen. Bovendien, en dat weet ik nog wel, was hij niet bepaald een type waar ik van onder de indruk was. Zo van: nou nou, bij die man voel ik me veilig. Nee, absoluut niet. Een gewone man, middelmatig. Dus wat dat betreft...’

De oude rechercheur leunde achterover en dacht na. ‘In dat geval wordt een andere vraag nogal belangrijk, meneer Pals.’

‘Welke vraag? Vraag me alles, ik geef u gewoon antwoord.’

‘Is er iemand die u dood wenst? Wie heeft er reden om u te willen vermoorden?’

Bob Pals haalde zijn schouders op. ‘Ik ben geen crimineel. Ik ga niet vreemd. Ik heb een bedrijf en ja, ik verdien goed. Maar dat is geen reden om iemand te vermoorden, lijkt me. Dus mijn antwoord is: ik zou het niet weten.’

‘Maar toch neemt u het serieus.’

‘Meneer Van Opperdoes. Er is een of andere gek die mij opbelt om een afspraak te maken en dan zegt dat ik vermoord zal worden. Moet ik dat dan maar lacherig afdoen en vrolijk doorgaan met mijn leven alsof er niets gebeurd is?’

Van Opperdoes glimlachte even. ‘Zo bedoel ik het niet.’

‘Wat bedoelt u dan? U gelooft mij niet?’

‘Dat zeg ik niet. Ik merk alleen op dat u het serieus neemt. Dat betekent dat Frits een behoorlijke indruk op u heeft gemaakt. Er is een aantal mogelijkheden... en nog veel meer vragen. Maar twee van die mogelijkheden zijn de volgende...’

Hij nam een slok van zijn koffie voordat hij verderging.

‘De eerste mogelijkheid is dat er niets aan de hand is, en dat Frits u angst wil aanjagen, en later alsnog met een voorstel komt. Als de politie zich ermee gaat bemoeien, kan Frits

altijd zeggen dat hij ergens iets had opgevangen en een goede daad wilde verrichten door u te waarschuwen.'

Pals maakte een goedkeurend geluid. 'Klopt. Dat had ik ook bedacht.'

'Een andere mogelijkheid is dat Frits de waarheid spreekt. Dat er daadwerkelijk iemand achter u aan zit. Maar naar de reden kunnen we alleen maar gissen, want u zegt dat u geen idee heeft waarom iemand u zou willen vermoorden.'

'Correct.'

'Bent u nu bang?' wilde Van Opperdoes weten.

Pals haalde zijn schouders op. 'Ach, bang... het is geen prettig gevoel. Maar omdat ik me niet kan voorstellen dat het verhaal gegrond is, valt het wel mee. Overigens zijn mijn vrouw en dochter een nachtje weg, naar Antwerpen, dus dat komt goed uit. Hoef ik me daar niet druk over te maken.'

Van Opperdoes stond op. 'Ik stel voor dat u vanavond niet naar huis gaat, voor alle zekerheid. Morgenochtend komt u naar Bureau Raampoort. Mijn collega Jacob is er dan ook. We zullen uw verhaal op papier zetten, en dan uitzoeken of er een kern van waarheid zit in wat Frits u verteld heeft.'

'En hoe gaat u dat doen?'

Van Opperdoes haalde zijn schouders op. 'Eerst die Frits maar eens zoeken, en dan kijken of hij ons hetzelfde verhaal wil vertellen als hij u verteld heeft.'

'En hoe gaat u Frits zoeken?'

Van Opperdoes glimlachte. 'Ik heb nog geen idee.'

Bob Pals zette zijn capuchon op en liep met gebogen hoofd de striemende regen in. Peter van Opperdoes keek hem na, maar na een paar meter was Pals al veranderd in een onherkenbare schim, die verdween in de duisternis van de nacht.

Nog steeds was er behalve Van Opperdoes geen klandizie

in Papeneiland. Alle Jordanezen waren waarschijnlijk dolblij dat ze lekker binnen zaten. Wie buiten niets te zoeken had, kwam er ook niet.

‘Wat was dat nou allemaal?’ wilde Carlo weten. ‘Waarom moest hij nou precies jou hebben?’

‘Iemand had hem wijsgemaakt dat ik zijn zaak wel zou oplossen.’

‘En... ga je dat doen?’

Van Opperdoes liet zijn blik over de donkere Brouwersgracht gaan. ‘Ik weet het niet, Carlo, ik weet het niet. Ik ga nu naar huis. Wens me geluk.’

Carlo lachte. ‘Die paar meter? Dat red jij wel.’

Van Opperdoes liep het café uit. In plaats van linksaf ging hij rechtsaf, nagestaard door een verbaasde Carlo. De oude rechercheur wilde alles even overdenken. En dat ging beter in de open lucht dan thuis. Hij keek omhoog en liet het koele water over zijn gezicht stromen.

Pals werd gewaarschuwd dat hij vermoord zou worden. Hij zou niet weten waarom, of door wie. Maar toch nam hij het serieus, want hij was ’s avonds laat nog op zoek naar een rechercheur die zijn verhaal aan wilde horen. Als je bedreigd wordt en je vindt het een belachelijke bedreiging... dan lach je er toch om? Dan ga je er zeker niet mee naar de politie, tenzij het is om aan te geven dat iemand een misselijke grap uithaalt.

Hoe langer Van Opperdoes door de herfststorm liep, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat de bedreiging heel serieus was... en dat Bob Pals niet het achterste van zijn tong had laten zien.